

List Preláta Opus Dei

Ako sa blížíme k Veľkému týždňu, snažme sa podporiť v sebe túžbu pripraviť sa čo najlepšie na tieto dni, počas ktorých si pripomínáme a znovu prežívame ústredné udalosti vykúpenia. Znásobme úsilie o osobné obrátenie také vlastné pôstnemu obdobiu.

13.04.2014

Moji milovaní, nech mi Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Ako sa blížíme k Veľkému týždňu, snažme sa podporiť v sebe túžbu pripraviť sa čo najlepšie na tieto dni, počas ktorých si pripomíname a znovu prežívame ústredné udalosti vykúpenia. Z násobme úsilie o osobné obrátenie také vlastné pôstnemu obdobiu.

Vo svojom posolstve na pôstne obdobie nás Svätý Otec pozýva k zamysleniu sa nad tým, že **keď Kristus vkročil do vôd Jordánu a Ján Krstiteľ ho pokrstil, neurobil to preto, že by musel robiť pokánie alebo sa obrátiť; urobil to preto, aby bol medzi ľuďmi, ktorí potrebovali odpustenie, teda medzi hriešnikmi, a aby vzal na seba bremeno našich hriechov. Takto nás chcel utešiť, zachrániť a vyslobodiť z našej biedy[1].**

Pán zostúpil na zem, aby uzdravil našu biedu, ktorá má rôzne podoby. Okrem materiálnej chudoby, ktorá

postihuje toľkých ľudí, pápež zdôrazňuje iné, závažnejšie podoby biedy, ktoré sú dôsledkom vzdialenia sa od Boha: *morálna bieda* a *duchovná bieda*. Tá prvá sa prejavuje v toľkých mužoch a ženách, často najmä mladých, ktorí prepadajú vážnej závislosti (v skutočnosti až otroctvu) na alkohole, drogách, hrách, pornografii, ktorá spôsobuje žalostnú úzkosť v nich samotných a v ich blízkych, ktorí nevedia, ako im pomôcť. **Takýto druh biedy, ktorý často so sebou nesie aj finančný krach, je vždy spojený aj s *duchovnou biedou*, ktorú zakusujeme, keď sa odvraciame od Boha a odmietame jeho lásku. Ak si myslíme, že nepotrebujeme Boha, ktorý k nám prichádza skrze Ježiša Krista, pretože sme presvedčení, že si vystačíme sami, smerujeme k pádu. Iba Boh nás môže naozaj zachrániť a oslobodiť[2].**

Nezabúdajme, že je, a vždy aj bude, dôležité tiež naším osobným bojom, naším životom, ukázať týmto osobám cestu ako znovu nadobudnúť radosť a pokoj. A táto cesta vedie skrze pristúpenie k sviatosti zmierenia. Usilujme sa zlepšiť naše osobné dispozície, keď pristupujeme k tomuto prostriedku spásy, ktorý ustanovil Ježiš. Povedzme tiež ostatným, ako ťažiť z tohto Božieho milosrdenstva.

Toto je skutočným protijedom proti duchovnej biede: kdekolvek ideme, máme ako kresťania hlásať oslobodzujúcu zvesť, že odpustenie spáchaných hriechov je možné, že Boh je väčší ako naša hriešnosť, že nás vždy bezvýhradne miluje, a že sme boli stvorení pre spoločenstvo a večný život. Pán nás žiada, aby sme boli radostnými hlásateľmi tohto posolstva milosrdenstva a nádeje! Je vzrušujúce zakúšať radosť z toho, že šírimo dobrú

**zvest', delíme sa o zverený poklad,
utešujeme zlomené srdcia a
ponúkame nádej našim bratom a
sestrám, ktorí žijú v tme. Znamená
to nasledovať a napodobňovať
Ježiša, ktorý vyhľadával
chudobných a hriešnikov ako
pastier, ktorý s láskou hľadá
stratenú ovečku. V spojení s
Ježišom môžeme odvážne
odhaľovať nové cesty evanjelizácie
a ľudského rozvoja[3].**

Svätý Pavol naliehal na kresťanov,
aby si obliekli Pána Ježiša Krista[4]. A
práve ***vo sviatosti pokánia, si
obliekame – ty aj ja – Ježiša Krista
a jeho zásluhy***[5], napísal svätý
Josemaría. Aj don Álvaro vedený
jeho príkladom a slovom trval na
tom, že je dôležité pripraviť sa
dôsledne k prijatiu tejto sviatosti. Bol
presvedčený, že ľudia budú počuť
pozvanie Pána, ktorý volá každého k
svätosti, ak sa snažia usilovne a s
pokojom kráčať po ceste milosti,

vedení Bohom. „A preto“, dodával, „apoštolát svätej spovede získava osobitnú dôležitosť. Iba vtedy, keď existuje stabilné priateľstvo s Pánom, priateľstvo založené na dare posväcujúcej milosti, sú duše schopné vnímať pozvanie , s ktorým sa na nás Ježiš obracia: *kto chce ísť za mnou ... (Mt 16, 24)*“[6].

Teraz, už tesne pred Veľkým týždňom, sa môžeme samých seba pýtať, ako sme osobne využili tento prostriedok posväcovania sa, ako ho rozširujeme medzi svojich známych, ako sa o neho staráme počas celého roka. Blížiac sa svätorečenie Jána Pavla II. mi pripomína, ako často tento svätý pápež poznamenával, že veriaci prelatúry Opus Dei dostali *charizmu svätej spovede*, špeciálnu Božiu milosť, aby priblížili veľa duší k tomuto súdu milosrdenstva a odpustenia, a týmto spôsobom im pomohli obnoviť kresťanskú radosť. Neпоľavujme v tomto úsilí obrátiť sa

na Božie odpustenie, zotrvať v jeho priateľstve.

Ako sa približovala Veľká noc, don Álvaro zvykol zintenzívniť svoju prípravu, aby dobre využil Veľkonočné trojdnie. Raz nám povedal: „Musíme sa snažiť byť *ďalšou postavou diania*, prežívať znovu v našom srdci a s láskyplnou oddanosťou Učiteľove kroky počas jeho Umučenia. Srdcom a myslou sprevádzať nášho Pána a najsvätejšiu Matku v priebehu týchto strašných udalostí. Keď sa udiali, nechýbali sme na nich ani my, pretože Pán trpel a zomrel za hriechy každého jedného z nás. Prosme Najsvätejšiu Trojicu, aby nám udelila milosť hlbšie si uvedomiť bolesť, ktorú každý z nás spôsobil Ježišovi Kristovi, aby sme si tak osvojili schopnosť ľútosti, ktorá bola tak hlboko zakorenená v živote nášho svätého Zakladateľa a viedla ho k hrdinským stupňom Lásky“[7].

Na dona Álvára pôsobila veľmi silne liturgia Zeleného štvrtka. Plný nádeje a radosti (taktiež ľudskej) uvažoval nad Kristovým darovaním sa Cirkvi a každej duši, ktoré sa prejavilo ustanovením Eucharistie a kňazstva. Navštevoval *Božie hroby* s úmyslom rozjímať a prijať za svoju Ježišovu najvyššiu obeť. Rád prichádzal do kostolov, v ktorých uložili Pána najslávnostnejšie, a to tiež preto, že sa chcel lepšie pripraviť k stálemu prijatiu Boha do svojej duše.

Veľmi často hovoril, že ho dojímajú liturgické čítania týchto dní, a to najmä pašie podľa svätého Jána. Odporúčal, aby sme čítali a uvažovali nad Umučením Pána a aby sme uctievali Svätý kríž. Veľmi sústredene sa modlil spev *Lamentácie* na Veľký Piatok a chválospev veľkonočnej vigílie *Exsultet*.

Na znamenie vďačnosti a nádeje pobožkal často kríž, ktorý nosil so

sebou vo vrecku alebo ten, ktorý mal na pracovnom stole. Jednajme s Ježišom so skutočnou láskou zamilovaných, ako to robieval don Álvaro nasledujúc radu nášho Otca: ***Tvoj kríž. Ako kresťan by si mal vždy nosiť so sebou svoj kríž; položiť si ho na pracovný stôl; a pobožkať ho predtým, ako sa ukladáš na odpočinok a keď vstávaš. A keď sa tvoje úbohé telo búri proti tvojej duši, tiež ho pobožkaj***[8]. Presvedčil som sa, ako takéto konanie nakazilo ostatných, ktorí ho potom napodobňovali v tomto zvyku plnom pevnej zbožnosti a kresťanskej prirodzenosti.

Spomienky na prvého nástupcu svätého Josemaríu nám obzvlášť v roku jeho blahorečenia môžu veľmi dobre pomôcť pri napredovaní v našej osobnej zbožnosti. Teraz konkrétne v tom, aby sme sa dobre pripravili na Veľký týždeň a prežili ho naplnený láskou a vďačnosťou.

„Rozjímajme do hĺbky a pomaly nad scénami týchto dní. Zahľadme sa na Ježiša v Olivovej záhrade, pozorujme ho ako hľadá v modlitbe silu čeliť hroznému utrpeniu, o ktorom vie, že už je tak blízko. Jeho Najsvätejšie človečenstvo potrebovalo v týchto chvíľach fyzickú aj duchovnú blízkosť jeho priateľov. A apoštoli ho nechali samého: *Šimon, spíš? Ani hodinu si nemohol bdieť?* (Mk 14, 37) Hovorí to mne aj tebe, ktorí sme ho toľkokrát, ako Peter, ubezpečili, že sme pripravení nasledovať ho až na smrť, a ktorí sme ho napriek tomu nechali často samého, zaspali sme.

Musia nás bolieť tieto zbehnutia, tie naše aj ostatných. Musíme si uvedomiť, že možno denne opúšťame Pána, keď zanedbávame naše profesionálne alebo apoštolské úlohy; keď je naša zbožnosť povrchná a bez jemnocitu; keď samých seba ospravedľňujeme, pretože cítime ľudskú ťažobu a únavu; keď nám

chýba božská horlivosť nasledovať Božiu vôľu, aj keď sa jej naša duša a telo vzpierajú“ [9].

V škole svätého Josemaríu sa don Álvaro naučil rozjímať nad Umučením Pána. A preto, ako som už napísal, nás povzbudzoval, aby sme sa hlbšie vložili do Evanjelia, **ako ďalšia postava diania**, a premenili tak v osobnú modlitbu scény, nad ktorými rozjímame. Tak v našej duši vyrastie mocná túžba odčiniť s veľkým srdcom nielen naše vlastné zlyhania, ale aj hriechy celého ľudstva. „Pri rozjímaní nad Umučením“, zveril sa nám v jednom rodinnom liste, „sa spontánne rodí v našej duši horlivosť odčiňovať, utešovať Pána, zmierňovať jeho bolesti. Ježiš trpí za hriechy všetkých ľudí, a v tejto našej dobe si ľudia zaumienili s takou smutnou húževnatosťou ťažko urážať svojho Stvoriteľa.

Rozhodnime sa odčičňovať! Vŕakže vŕetci túžite ponúknuť naŕej Láske veľa radosti? Vŕakže rozumiete, že jedna naŕa chyba, akokoľvek malá by bola, musí pre Ježiŕa znamenat veľkú bolesť? Preto na vás nalieham, aby ste prikladali veľkú váhu maličkostiam, aby ste sa zdokonaľovali v detailoch, aby ste mali skutočnú hrôzu z pádu do rutiny. Boh nám dal toho toľko, a láska sa opláca láskou! Obraciam sa na Ježiŕa na dreve kríža a prosím ho, aby nám vyprosil dar, aby sme pristupovali k našim sviatostným spovediam s väčšou ľútosťou. Pretože, ako nás učil náš Otec, visí na tomto dreve už dvadsať storočí a teraz je čas, aby sme naň položili seba. Tiež ho prosím, aby v nás posilnil naliehavé úsilie priviesť viac duší k svätej spovedi“[10].

Na začiatku Veľkonočného týždňa si s vďačnosťou pripomíname výročie prvého svätého prijímania svätého

Josemaríu. Bolo to 23. apríla 1912. Kolkokrát sa odvtedy až do dňa jeho odchodu do neba usadil sviatostný Ježiš v srdci a duši tohto dobrého a verného služobníka, ktorým bol náš Zakladateľ! Takto ho vyliatím milostí pripravoval na úlohu, ktorú mu chcel zveriť v lone Cirkvi. Neskôr, 27. apríla, sa uskutoční svätorečenie Jána XXIII. a Jána Pavla II. V tento deň vystúpi do neba naše vďakyvzdanie plné radosti z toho, že v ňom máme dvoch nových orodovníkov, ktorí poznali a milovali Opus Dei, keď boli ešte tu na zemi.

Pokračujte každý deň v prednášaní mojich úmyslov Pánovi, zvlášť počas Najsvätejšej obety. Tam ste vždy, každý jeden z vás, s Cirkvou, s celým ľudstvom. A neprestávajme sa modliť (a milovať ich, pretože to potrebujú) za tých, ktorí sa vzdalujú od našej svätej Matky Cirkvi alebo ju napádajú.

S láskou Vás žehná

Váš Otec

+ Javier

Rím, 1. apríla 2014

[1] Pápež František, Posolstvo na
Pôstne obdobie, 26.12.2013.

[2] Tamtiež.

[3] Tamtiež.

[4] Porov. *Rim* 13, 14.

[5] Svätý Josemaría, Cesta, č. 310.

[6] Don Álvaro, List, 1.12.1993.

[7] Don Álvaro, List, 1.4.1987.

[8] Svätý Josemaría, Cesta, č. 302.

[9] Don Álvaro, List, 1.4.1987.

[10] Tamtiež.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-opus-dei/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-opus-dei/)
(23.02.2026)